

Όταν έπρεπε σιωπούσαμε, τώρα κλαίμε και οδυρόμαστε

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Δικαίως διαμαρτυρόμαστε και πονάμε και αισθανόμαστε ορφανοί, γιατί κλειδαμπαρώθηκαν οι ναοί της Εκκλησίας μας. Και όπως οι άνθρωποι που έχασαν ένα πολυαγαπημένο πρόσωπο, το θυμούνται με συγκίνηση, θρηνούν περισσότερο και νιώθουν έντονα την απουσία του, τις «χρονιάρες» ημέρες, Πάσχα και Χριστούγεννα, έτσι και εμείς, οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, αισθανόμαστε θλίψη και σπαραγμό, γιατί δεν θα μπορέσουμε ούτε τα φετινά Χριστούγεννα, να «δειπνήσουμε» στον οίκο του Πατέρα τους.

Όπως και το περασμένο Πάσχα, δεν θα εισέλθουμε στην χαρά του Κυρίου μας. Ο σύγχρονος Πιλάτος έχει τοποθετήσει φρουρές και κουστωδίες, να απαγορεύουν διά ροπάλου την είσοδο.

Γράφονται πολλά και από πολλούς. Ξιφουλκούν επώνυμοι και ανώνυμοι κατά της απόφασης. Συμφωνώ, με χέρια και ποδάρια προσυπογράφω, όσα εμπόνως γράφουν ιεράρχες, όπως το παλληκάρι της Κύπρου μας, ο επίσκοπος Μόρφου κ. Νεόφυτος.

Να σημειώσω όμως κάτι. Αυτή την στιγμή φοιτούν στην Ελλάδα, στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια εκπαίδευση, περίπου 1.400.000 μαθητές. Είναι, όπως συνηθίζεται να λέγεται, το

μέλλον της πατρίδας μας.

Δημήτρης Νατσιός

Από αυτούς οι μισοί φοιτούν στο Δημοτικό σχολείο, στην κρίσιμη, εξοπλιστική ηλικία, όπου εντυπώνονται ανεξίτηλα στην μνήμη τους γνώσεις, δεξιότητες, συνήθειες και συμπεριφορές. Ένας καλός δάσκαλος αφήνει την ευεργετική θυμήσή του ολοζώης στον μικρό μαθητή. Όπως και το αντίθετο.

Στο Σύνταγμά μας, προβλέπεται στο άρθρο 16, η «ανάπτυξη της εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης» των μαθητών και – ουδείς το αμφισβητεί- αυτό ερμηνεύεται ως καλλιέργεια της φιλοπατρίας και της ορθόδοξης πίστης. Με λίγα λόγια το μέλλον του μέλλοντος της πατρίδας κρίνεται στις σχολικές αίθουσες.

Ένας εκπαιδευτικός ζει πολύ περισσότερες ώρες με ένα παιδί, απ' όσο αυτό ζει με τους γονείς του, λαμβάνοντας υπ' όψιν τους και τους φρενήρεις ρυθμούς της ζωής, που αναγκάζουν πολλές φορές και την μητέρα να απογαλακτίσει το παιδί της για λόγους βιοπορισμού, πράγμα επιζήμιο για την ανατροφή του.

Και ερωτώ: Εδώ και τρία χρόνια καταργήθηκε ο εκκλησιασμός των μαθητών, ο οποίος πραγματοποιείται-το πονήρευμα, το σύνηθες δημοκρατικό καρύκευμα- μετά από απόφαση του συλλόγου διδασκόντων. Ρωτώ τους αναγνώστες. Πότε είδαν τελευταία φορά σχολείο να πηγαίνει για εκκλησιασμό; (Εκτός από τις ελάχιστες εθιμοτυπικές επισκέψεις και αυτές με λειψές τάξεις ή ελάχιστους μαθητές).

Μήπως έκλεισαν οι ναοί, εδώ και τρία χρόνια, για 1.400.000 Έλληνες και μάλιστα στο πιο λαμπρό τμήμα της κοινωνίας; Αντιδράσαμε; Όχι.

Καταργήθηκε η μηνιαία έπαρση της Ελληνικής Σημαίας, την πρώτη Δευτέρα κάθε μηνός, με την ταυτόχρονη απαγγελία-ψαλμωδία, του Εθνικού μας Ύμνου. Πλέον – νόμος Γαβρόγλου, πρόλαβε κι αυτός να αφήσει τις κουτσουλές του στην Παιδεία – «η σημαία παραμένει ανηρητημένη στον ιστό του σχολείου, όπως προβλέπεται σε όλες τις δημόσιες υπηρεσίες».

Ερωτώ: είναι κάποια δημόσια υπηρεσία το σχολείο, όπως το ΚΕΠ, σε κάποια πολίχνη; Πότε άκουσαν τα τελευταία έτη, όσοι διαβάζουν αυτές τις αράδες, να ψάλλεται ο Εθνικός Ύμνος στην αυλή ενός σχολείου, με παρατεταγμένους όλους τους μαθητές και τους δασκάλους τους; Υπήρξε κάποια δυναμική αντίδραση γι' αυτήν την κακοβουλία; Όχι.

Να γράψω κι ένα τελευταίο, από τα πολλά που βιώνουμε στην εκπαίδευση. Τούτες της ημέρες του αναγκαστικού εγκλεισμού μας και της τηλεκπαίδευσης, που μόνο εθισμό και καταπόνηση προκαλεί στα παιδιά που στήνονται αποσβολωμένα και ακινητοποιημένα δέκα ώρες μπροστά στις οθόνες. (Θα μπορούσε να αποφευχθεί αυτός ο ψυχοβγάλτης με μια επιμήκυνση του σχολικού έτους κατά 15

ημέρες. Και αναφέρομαι κυρίως στο Δημοτικό).

Όπως και την προηγούμενη, υποχρεωτική οικουρία μας, από τα διαδικτυακά μαθήματα ένα μόνο λείπει. Το μάθημα των Θρησκευτικών. (Παραπέμπω και σε άρθρο μου στις 25 Φεβρουαρίου του 2020 με τίτλο «ποιο μάθημα ξεχάστηκε στις τηλεδιδασκαλίες; Μα τα Θρησκευτικά»). Γιατί; Για τον ίδιο λόγο που καταργήθηκε ο εκκλησιασμός, η έπαρση της σημαίας, οσονούπω η πρωινή προσευχή, η εικόνα του Χριστού στις αίθουσες, λόγω πολυπολιτισμικότητας, που είναι το καλλιτεχνικό όνομα του αντιχριστιανισμού.

Να ξεμυρωθούν, να ξεβαπτιστούν και να αφελληνιστούν τα παιδιά μας, επαναλαμβάνω το μέλλον, για να χορεύουν απτόητοι οι «ανθρωποκάμπιες που μαραζώνουνε το πνευματικό ολόδροσο δέντρο της φυλής μας», κατά τον Φώτη Κόντογλου. Ερωτώ: Υπάρχει κάποια αντίδραση γι' αυτό; Η Ιερά Σύνοδος αντέδρασε; Όχι.

(Προσωπικώς διδάσκω, όπως και μες στην αίθουσα, κάθε Παρασκευή το Ευαγγέλιο της Κυριακής ή συναξάρια αγίων και αυτήν την περίοδο έχουμε πολλούς αθλητές της Πίστεως. Πειθαρχείν δει Θεώ...).

Να κλείσω με μια ευφρόσυνο παραπομπή. (Διδάσκοντας δεκαετίες μικρά παιδιά, βλέπω πόσο λυτρωτικό είναι, όταν βαρύνονται από μαθήματα και ασκήσεις, να γλυκαίνεις λίγο το «κλίμα», διηγώντας τους κάτι που θα αποκαλύψει την ανθοβολή και την ευωδία τους: το γέλιο.)

Είναι μια νόστιμη επιστολή του λόγιου Κωνσταντίνου Δαπόντε, (1713-1784), ο οποίος αργότερα έγινε μοναχός με το όνομα Καισάριος. Έζησε και εκοιμήθη στο Άγιον Όρος. Διαβάζω λίγες εισαγωγικές γραμμές από την επιστολή, που την απέστειλε σε κάποιον Πούρβουλο, απαντώντας, μάλλον, σε πρόσκληση για τραπέζι.

«Επιθυμίαν επεθύμησα τούτην την εβδομάδα φαγείν μετά της ευγενείας σου· εις το τραπέζι δεν θέλω να είναι άρτος αρπαγής, πρόβατον αδικίας, όρνιθα ασελγείας, ούτε δορκάς υπερηφανείας, ούτε ορτύκι μνησικακίας, ούτε λαγός φιλοχρηματίας, αλλά ούτε χοίρος ακαθαροσίας. Θέλω δε και παρακαλώ να είναι άρτος ιδρώτος, φακές ταπεινοφροσύνης, φασούλια σωφροσύνης, ρεβίθια ελεημοσύνης, ιχθύες απλότητος, ελιές ιλαρότητος και λάχανα ευλαβείας...».

Στα «δεν θέλω», στα ανεπιθύμητα εδέσματα του Καισάριου, περιγράφεται η Ελλάδα της παρακμής, των μνημονίων, των προδοτικών συμφωνιών, του εξευτελισμού από την ευφημιστικώς λεγόμενη Ευρωπαϊκή Ένωση, την χώρα των Γαδαρηνών.

Η Ελλάδα που ταΐζεται με λαγούς φιλοχρηματίας και πρόβατα αδικίας.

Στα «θέλω» είναι η Πονεμένη Ρωμοσύνη, της νηστείας, του φιλότιμου, της οικογένειας, της αξιοπρέπειας, της φιλοπατρίας, του Χριστού οι «φίλοι. Η Ελλάδα που δειπνεί με φακές ταπεινοφροσύνης και λάχανα ευλαβείας.

Όσο δε για την εσταυρωμένη Παιδεία μας; Ας κοιτάξουμε πίσω, τι έκαναν οι παλιοί, καλοί μας δάσκαλοι. Ερωτώ: τέλειωνε ποτέ μαθητής του Δημοτικού χωρίς να γνωρίζει το απολυτίκιο της Γέννησης του Χριστού; Το θαυμάσιο «Η Γεννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών...». Ή ακόμη το εκκληκτικό Κοντάκιο «Η Παρθένος σήμερα...». Ή το «Πιστεύω».

Ποιος τα μαθαίνει αυτά σήμερα στα παιδιά, που έχουμε σιχαθεί τα γλυκανάλατα φράγκικα μουρμουρητά; Που αφήσαμε τα πάντερπνα λόγια των αγίων, τα οποία γαληνεύουν τις πεινασμένες ψυχές των παιδιών – «από την Ευρώπη γυρίσαμε πεινασμένοι», έγραφε ο Σεφέρης – και τα «ταΐζουμε» με τα ξέψυχα, μίζερα και ψευτορομαντικά «μπαχαρικά» και ψελίσματα της άθεης Δύσης.

16.10.2020

Πηγή: [Μαχητής Κιλκίς](#)